

Stačí, když vám ty lidi doopravdy nejsou ukradený

Vojtěch Sedláček zachraňuje neznámé lidi před bídým životem a dělá to po svém

Tomáš Brolík, 10. října 2025

Jestli se o sobě zase dozvím, že jsem filantrop, tak... tak nic, ale budu zklamanej, že jsem nepochopenej," říká Vojtěch Sedláček. Osmasedmdesátiletý matematik a programátor, před revolucí chartista a po ní tuzemský průkopník sociálního podnikání, sedí na zahradě svého domu v Roztokách u Prahy. Popisuje, jak už několik let uskutečňuje svou ideu, za kterou by ho za filantropa označil leckdo – co nejjednodušeji zachraňovat rodiny před životem na ulici nebo po ubytovnách.

Kdo se dostane na dno a potřebuje na nové nastartování života několik desítek tisíc korun, může je od Vojtěcha Sedláčka dostat jako půjčku. Bude dobré, když se mu ji povede vrátit, nebo alespoň část, protože peníze pak mohou putovat dál k někomu jinému, kdo je potřebuje. Ale když peníze nevrátí, nikdo je po něm vymáhat nebude. Sedláčkovy bezúročné půjčky stojí na dobré vůli obou stran a ta, sama o sobě, někdy na splacení nestačí. A s tím muž, který se necítí být filantropem, nemá problém.

Nejčastěji Sedláčkovy peníze slouží lidem k tomu, aby splatili kauci na nájem bytu – těch dvacet nebo čtyřicet tisíc korun, které člověk v problémech nemá, a nemůže je tedy vysázet majiteli bytu na ruku, je často hlavní překážkou k návratu do soběstačného života. „Nechci si dávat podmínky a kontrolovat ty lidi, jestli s těmi penězi dělají, co chci já. To všechno zdržuje, a mně jde o to jim pomoci rychle. Uznat, že jsou to lidi na lopatkách, co potřebují hlavně pomoci, a tím to končí. Jo, někdy s těmi penězi udělají něco, co je podle mě blbost. Nebo šanci nevyužijí. Tak to holt při pomáhání někdy je. Ale je to málokdy. Drtivá většina lidí prostě jen potřebuje podat ruku a poradí si. Je to jednoduchý.“

Jako děda

Princip, na kterém jeho Nadace Nejdřív doma funguje a čemu Vojtěch Sedláček říká „dědova štafeta“ (podle svého vlastního dědy, který ještě před válkou půjčil sousedově rodině v nouzi – s tím, že vrátit mohou, ale nemusí), je skutečně jednoduchý. Žadatel v nouzi s pomocí jedné ze zhruba stovky organizací – úřadů nebo nevládek –, které se Sedláčkem spolupracují, popíše, k čemu a proč peníze potřebuje – a dostane půjčku, což je zpravidla dvacet tisíc korun. Peníze, které se mu po čase podaří vrátit, putují zpátky do banku a mohou pomáhat dál. Pokud se nic nevrátí, exekuce ani potíže nikomu nehrozí, podle zásady „nezblázníme se z toho“.

Pomoci je dobré...
Autor: Matěj Stránský

Nadace funguje pět let. Z vlastních prostředků půjčila pět milionů korun. Na začátku byly dva Sedláčkovy miliony a jedním milionem přispěl Karel Schwarzenberg, zbytek jsou drobnější přispěvatelé. Vrací se zhruba 40 procent peněz – někdo vrátí všechno, někdo část. To jsou další dva miliony, které za tu dobu šly k potřebným. Celkem tak dal Vojtěch Sedláček 382 lidem šanci vydat se na cestu z problémů. Většina počátečních prostředků je rozpůjčovaná a nadace žádnou

zásobu nemá – žije takříkajíc z ruky do úst. Nad vodou ji drží splátky dlužníků a občasné menší dary dobrodinců. Což podle jejího provozovatele není potíž.

Ve světě fundraisingu, projektů, donorství, evaluací a následného reportingu, který v branži sociální péče vznikl se zcela pochopitelným záměrem učinit pomoc co „nejefektivnější“, je takováto prostota velkou vzácností. Vojtěch Sedláček k ní směřoval dlouho. V roce 2014 založil hodně podobný projekt Nejdřív střecha, zaměřený na bezdomovce, který lidem na ulici dává prostředky na to, aby si na měsíc nebo dva zajistili příbytek. Ten běží dodnes, teď už pod správou Nadace Olgy Havlové. Z toho pak vyplynuly všechny jeho další aktivity, založené na myšlence, že lidi v problémech potřebují hlavně zázemí a trochu klidu, a pak se velká část z nich o sebe rychle postará sama. Tedy i Nadace Nejdřív doma, jež funguje stejně, jen nemusíte být na ulici a peníze nejsou dar, ale nevymáhaná půjčka. Té teď věnuje nejvíc času. „Hodinu denně?“ odhaduje.

Organizace, které mu klienty můžou doporučit, sbíral postupně. V pomáhající branži se pohybuje desítky let a kontaktů má za tu dobu spoustu. O jeho nadaci si lidé říkají mezi sebou, občas mu někdo potřebný napíše napřímo. Sedláček mu pak ale odpoví, že napsat musí úřad nebo nějaká místní nevládka, a ať si ji najde. A když to klapne, nové partnerství je na světě.

Po každém z těchto doporučení jednoduše peníze odešle a víc nezkoumá – pokud je jich tedy na transparentním účtu dost. Ve chvíli, kdy tento článek vzniká, je tam deset tisíc, a tak je k odeslání běžné částky potřeba, aby někdo nový přispěl nebo někdo půjčku vrátil. Jinak mu nejvíc času zabere identifikování a párování plateb, kterými lidé své půjčky splácejí. Někdy přiletí nazpět pět tisíc, někdy pětistovka. „Paní prostě nese na pobočku pět set korun, já si rvu vlasy, vždy jí z toho devadesát korun strhnou, osmnáct procent, ale to jí nevysvětlíte, ukazuje se v tom ta hrdost, že může zase kousek vrátit,“ poznamenává. Takových malých plateb je na transparentním účtu jeho nadace vidět velké množství.

Já je uznávám

Na okraji Roudnice nad Labem stojí azylový dům, který je trochu zvláštní tím, že se tu mohou ubytovat celé rodiny. Většinou jsou azylové domy jen pro ženy s dětmi či muže s dětmi. Tenhle, mezi Labem a velkou železniční tratí, provozuje celostátní nevládka Naděje, se kterou Sedláček na začátku rozjížděl Nejdřív střechu a spolupracuje s ní i se svou nadací Nejdřív doma. Jeho ředitelka Michaela Roušová říká, že nápad Vojtěcha Sedláčka na jednoduchou a bezpodmínečnou pomoc tu využije tak pět lidí do roka: „Většina je potěšená, když se o tom dozví. Někteří tomu nechtějí věřit a hledají, v čem je problém.“ A ten nebývá v ničem, jí samotné trvá vyplnit příslušný formulář asi deset minut. „Jak je to s vrácením peněz, nesledujeme. Ani nemůžeme, je to mezi panem Sedláčkem a našimi klienty. Ale všem pomohly,“ doplňuje.

„Já si na lidech, kterým půjčuju, cením nejvíc věcnost. Když to se mnou řeší věcně, to mi imponuje. Na lítost nebo sentiment, na to nejedu, to by nešlo. Proto se snažím s těmi lidmi komunikovat co nejmíň. Není to rovný hovor, když něco někomu dáváte, není to ‚já pán, ty pán‘. Tak radši nic,“ říká.

Nevadí mu, že jeho schéma nepoběží navěky, i když by teoreticky mohlo. Kdyby lidé vraceli víc peněz než oněch 40 procent, tak půjčky nastartované jeho velkým vkladem a udržované v chodu občasnými malými dary by mohly pomáhat donekonečna. Takhle jsou po pěti letech na průběžné a občas nejisté nule a do větších obrátek je dostane zase až větší finanční injekce.

„Tím nejdůležitějším činem, co dělám, není vytvořit něco věčného. Ale je to prostě pomoc. Uznat, že člověk potřebuje moji pomoc a já ji můžu dát. Občas mi lidi říkají: ‚Vždyť si za to můžou sami!‘“ vypráví. Pak se ale zasměje a dodá: „A to mě napadá: No jo, tak můžou. A co jako dál? To jako znamená, že jim nemám pomoci, protože udělali chybu?“

Proto taky nemá rád slovo filantrop, jak několikrát opakuje, přinejmenším v souvislosti se sebou. Znamenalo by to prý, že dělá něco výjimečného a obdivuhodného. „Já dělám něco, čeho je schopný úplně každý. Pomoc je jednoduchá. Takže když někdo trvá na tom, že jsem filantrop, jen tím zakrývá svůj vlastní postoj – totiž že jsou mu lidi, co jsou aktuálně v nouzi, ukradený.“

*... ale uznat je nejdůležitější.
Autor: Matěj Stránský*